

วนเวียนในชีวิต

1.

เหมือนเคยครับ !!

หลังสิ้นเสียงโทรศัพท์จากทีมงานสื่อสารองค์กร

ที่โยน **“ประเด็นร้อน”** ฝากเป็นการบ้านมาให้ขบคิดกันข้ามปี
สำหรับบทความ **“@Rama”** ปักซีใหม่ราย 2 เดือนฉบับนี้

โดยขอเน้นโฟกัสกรุ๊ปกลุ่มอายุเนื้อหา **“ความเข้มข้น”** อย่าง **“มีสาระ”**
ให้เอนเอียงไปที่ช่วงเวลาของความสุขในเทศกาล **“ปีใหม่”** หรือ **“วาเลนไทน์”**ที่กำลังจะมาถึง
ผมนั่งดั่งผม กัดเล็บ แคะจมูก ดูตนิ้ว เคาะโต๊ะ เขี่ยฟัน อยู่นานสองนาน
(ห้ามจินตนาการผสมรวมช่วงเวลาเป็นเนื้อเดียวกันเชียวนะครับ)

ยอมรับตามตรง ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนเรื่อยมา ผมมีแต่ **“ทุกข์”** มากกว่า **“สุข”**
สมองขี้เลื่อยของผมจึงขาด **“แรงบันดาลใจ”** ที่จะสร้างสรรค์ **“รอยยิ้ม”** กับความคิด **“เชิงบวก”** ให้กับตัวเอง
พอนั่งขบคิดโจทย์ทั้ง 2 ช่วงเวลาที่ว่านั้น แน่นนอนครับกลุ่มอายุวัน **“วาเลนไทน์”** ผมเลือกที่จะไม่เขียนถึง
ประกอบกับพอนึกถึง **“คำถาม”** หนึ่งที่เคยอ่านเจอมา
ว่าหากมี **“กระดาดขาว”** ใบหนึ่ง ที่ภายในแผ่นกระดาดมี **“จุดแต้ม”** สีดำแทรกตัวอยู่จุดหนึ่ง
เราจะเลือกมองอย่างไร ?

.

และในครั้งนั้นผมตอบข้อความนี้ในใจ ว่าผมเห็น **“จุดดำ”** ในแผ่นกระดาษขาว
ซึ่งคำชี้แนะจากผู้ตั้งคำถามในเรื่องนี้ สรุปความออกมาว่า
ผมเป็นคนที่ชอบมองเรื่อง **“ทุกข์”** มากกว่าเรื่อง **“สุข”** หรือชอบจำ **“เรื่องร้าย”** มากกว่า **“เรื่องดี”** ประมาณนั้น
โดยเขาให้เหตุผลเชิง **“เปรียบเทียบ”** ชวนให้คิดว่า
หากเราเปรียบแผ่นกระดาษที่มีพื้นที่ **“สีขาว”** ทั่วแผ่นคือ **“ความสุข”** และจุดดำที่มีคือ **“ความทุกข์”**
เหตุใดคนเราส่วนใหญ่จึงชอบมองจุดเล็กๆ ของความทุกข์มากกว่าความสุข
ทั้งที่ใน **“ความเป็นจริง”** พื้นที่สีขาวของความสุขนั้นมีมากมายให้เลือกมองมากกว่าความทุกข์
“การดำเนินชีวิต” ก็เช่นกัน!! ผมเลยเป็นกลุ่มคนส่วนใหญ่ในสังคมที่ชอบ **“คิดลบ”** กับชีวิตอยู่เสมอครับ
สุดท้ายพอความคิดตกผลึก
ผมจึงเลือกมองหา **“ความสุข”** ในช่วงปีเก่าบ้าง
เพื่อนำมาตั้งประเด็นสาระเล่าเรื่องสำหรับ **“ต้อนรับวันปีใหม่”** ในปักษ์นี้แทน
ซึ่งทริปปทำบุญ **“ไหว้พระห่มพระบรมธาตุเจดีย์”** ของทิวรรณะมัสยิดจรมมพุทธธรรมรามาริบัติที่ผ่านไป
คือทริปปแห่งความสุขที่ผมนึกถึง
และหยิบยกมานำเสนอเพื่อ **“สร้างเสริมสุขภาพใจ”** กันดู
เพราะทริปปนี้ผมเชื่อว่าผู้ร่วมเดินทางส่วนหนึ่งใช้การเดินทางนี้เพื่อ **“ปลดปล่อย”** ความทุกข์ให้กับชีวิต
รวมถึงใช้ **“เติมเต็ม”** ความสุขให้กับตนเอง ตามวิถีไทยๆ ที่นับถือพุทธศาสนา ผ่านการไหว้พระ **“ทำบุญ”** ครับ
ไปครับเราไปร่วม **“สาธุบุญ”** และ **“อนุโมทนาความสุข”** พร้อมๆ กันในบรรทัดถัดไปกันเลยครับ...

2.

ศุกร์ 20.30 น. เย็นวันนั้น...

วันอิมคริมที่ไร้คำตอบเรื่อง **“โลกแตก”** หรือไม่ของชนชาวมายา
“วงล้อแห่งธรรม” เริ่มต้นหมุนวนทวนกระแสความวุ่นวายยุ่งเหยิงของเมืองกรุง
ไปพร้อมกับวงล้อรถบัสใหญ่สี่เหลี่ยมคันทึนชินของชาวมายา ที่หอบพาผู้มีใจ **“ไฝ่ธรรม”** กว่า 48 ชีวิต
แหวกแทรกฝ่าคันทึนพิชหันหลังบอกลา **“อัฐตาชีวิต”** ของแต่ละคน เพื่อมุ่งสู่ **“โลกในธรรม”** ใปใหม่
ที่เต็มไปด้วย **“ทางสว่าง”** ของจิตใจ ณ จังหวัดอุดรธานี สกลนคร และหนองคาย
ท่ามกลางความมืดมิดภายในและนอกตัวรถ ไอความเย็นจากเครื่องแอร์โอบิไซปะทะหน้าผู้โดยสาร
สลัดกับแสงไฟนวลสีอ่อนส่องสลัดจากริมทาง สะกดให้ทุกชีวิตต่างหลับไหล
ลาจากความเหนื่อยอ่อนของการกรำงานหนัก
ตามหน้าที่พึงมีของแต่ละคนชั่วขณะ
แน่นอนครับช่วงเวลานี้ เป็นช่วงเวลาในโลก **“ไม่มีเรา”** และเรา **“ไม่มีโลก”**

เป็นช่วงเวลาดีๆ ของทุกชีวิตที่ได้มีโอกาสปิดสวิชต์ตัวเอง
ได้มีโอกาสหยุดความคิดปิดปากเล็กค้อยเล็กสนทนากับ **“ความทุกข์”**
ร่วม 9 ชั่วโมงผ่านไป...บนเส้นทางสายเอเชีย
เมื่อเข็มสั้นของเวลาชี้บอกตัวเลขที่คล้อยเอียงเข้าใกล้เลขหกบนหน้าปัดนาฬิกา
เป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่บนท้องฟ้าเริ่มมีสีฟ้าเรืองสว่างสอดแทรกขึ้นแทนที่ความมืดดำสนิท
ของค่ำคืน

วันใหม่กำลังเริ่มขึ้น...

วันที่ทั้ง 48 ชีวิตจะได้เริ่มต้นทำสิ่งดีๆ ให้กับชีวิต

เพื่อค้นหา **“กระแสธรรม”** ตามกำลังศรัทธา

ของแต่ละคนที่พึงมี

**“อ้าวเร็วครับ จัดเตรียมข้าวของลงบนโต๊ะ ผมจัดชุดไว้ให้ทุกคน
แล้ว เตี่ยวพระจะเดินเรียงแถวออกมารับบาตร พอใส่บาตรเสร็จ**

เราจะไปทานข้าวเช้าแล้วเริ่มต้นไหว้พระห่มพระธาตุฯ

ตามโปรแกรมเลยนะครับ”

“วี - ประชุมชัย ประหยัดคำ” และผมในฐานะไกด์จำเป็น
พร้อมสตาฟอีก 3 คน ต่างกุลีกุจอโหวกโหวก
จัดเตรียมข้าวปลาอาหารผลไม้ให้ลูกทัวร์ได้ร่วมทำบุญใส่บาตรยามเช้า
ภายในวัดหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน (พระธรรมวิสุทธิมงคล)
วัดป่าบ้านตาด

เพื่อเป็นการเปิดจิตเปิดใจก่อนทยอย **“ทำบุญใหญ่”**

ตระเวนนมัสการ **“ห่มผ้าพระธาตุ”**

“การห่มผ้าพระธาตุ” ไหว้พระขอพร และถวายปัจจัย

เพื่อทำนุบำรุงสืบต่อพระศาสนา

คือกิจกรรมหลักที่ใช้ในการ **“เต็มสุข - สะสมบุญ”** ของทุกคน

ตั้งใจให้สงบอย่างมีสมาธิ สวดกล่าวอธิปิเสถตลอดการ **“เดินวนรอบ”**

พระธาตุ 3 รอบ

พร้อมการถือประคองผ้าห่มเหลืองเหนือพื้นดินห้ามละพื้น

เมื่อกกล่าวถวายผ้าป่า ถวายสังฆทานแต่พระสงฆ์แล้วเสร็จ
จึงขึ้นห่มผ้าพระธาตุถือเป็นอันเสร็จพิธี
เหล่านี้คือขั้นตอนโดยสรุปของการทำบุญในทุกวัด
ที่จะเข้าไปกราบนมัสการ
ตำนานการห่มผ้าพระธาตุนั้น
ตามความเชื่อดั้งเดิมถือเป็นกุศโลบายธรรม
ที่ต้องการให้พุทธศาสนิกชนได้ใกล้ชิดพระศาสนา การได้สักกา
ระห่มผ้าพระธาตุ
จึงเป็นการทำบุญใหญ่ที่ได้กุศลแรง

ได้เจริญสติในระหว่างประกอบพิธีกรรมให้ระลึกถึงพระธรรมระหว่างห่มผ้าพระธาตุ
ตั้งแต่ตะวันขึ้นยันพลบค่ำในแต่ละวัน จากวัดหนึ่งไปสู่อีกวัดหนึ่ง
วัดพระธาตุพังพวน วัดพระธาตุบ้านบุ วัดไทย (โพนพิสัย) วัดทุ่งธาตุ วัดโพธิ์ชัย วัดป่าพูนคำวิปัสสนา
วัดพระธาตุเชิงชุม วัดป่าสุทธาวาส วัดพระธาตุนารายณ์แจงแวง และวัดพระธาตุพนม
ถูกจัดไล่เรียงไปตามลำดับเส้นทางที่สอดคล้องกับการหยุดพักค้างแรมยามค่ำคืน
สำหรับผมทุกขั้นตอนแห่งพิธีกรรมเหล่านี้
ช่วยกระตุ้นความคิดให้ **“รู้ตื่น”** และปลงอนิจจังกับเรื่องทุกข์ได้ไม่น้อย
ประหนึ่งชี้ **“ทางสว่าง”** ให้ได้รู้ว่าแท้จริงแล้วคนเราต่างต้องเจอเรื่องทุกข์และสุขสลับช่วงทุกการเดินทางของชีวิต
การย่างก้าวอย่าง **“มีสติ”** พร้อมบทสวดระลึกคุณพระรัตนตรัยในขณะที่เดินรอบพระธาตุนั้น
ก็เพื่อ **“ให้พิจารณา”** ทางแห่งทุกข์เหล่านั้นพร้อมกับชี้ทางสว่างคราวเดียวกันว่า
การเดินทางเป็นวงกลมรอบก็เปรียบดัง **“กรรมชีวิต”** ที่ไม่ต้องเจอเจอทุกข์หรือสุขมากมายเพียงใดก็ตาม
สุดท้ายโลกใบนี้จะมีหม่นวนให้ทุกชีวิตกลับมา **“เริ่มต้น”** ณ จุดสตาร์ทใหม่ทุกครั้งเสมอไป
เมื่อโลกยังคงต้องหม่นวนให้วันที่ 1 มกราคมมาแต่หลังวันที่ 31 ธันวาคมฉับใด
ทางชีวิตก็ยังคงต้องให้ **“ทุกข์”** และ **“สุข”** สลับหม่นวนมาสะกิดหลังทักทายเราฉับนั้น
เป็นเรื่องธรรมดา !!

3.

ตลอดทริป 4 วันกับ 3 คืน ของการเดินทางในครั้งนี้
กลิ่นธูปหอมที่ลอยโอบคลอเคล้าผสมกลิ่นธรรมชาติและไอแดด
และความงดงามของวัดเก่าหลายอารยธรรมมากตำนาน

ผสมรวมเข้ากับภาพบรรยากาศบนรถบัสคณะฯ เจียวคันทันโต
ที่มีฉากสลับระหว่าง “**ความสงบ**” และ “**ความบันเทิง**” อยู่เป็นระยะ
บางจังหวะเล่นเกมส์ บางช่วงแจกส้ม ผลไม้ขนมมณเฑียรให้อิ่มหน้าสำราญสุข
สนันสนุนให้ผมเชื่อมั่นว่าทั้ง 48 ชีวิตที่ร่วม “**เดินทางบุญ**”
ต่างก็ “**ผลอลืม**” ทุกข์ทั้งใจไม่ที่ใดก็ทีหนึ่งตามลายทางอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว
ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้นเช่นกัน !

งานเลี้ยงต้องมีวันเลิกลาฉันใด การเดินทางไปก็ต้องมีเดินทางกลับฉันนั้น
รถบัสคันเดิมหมุนวงล้อปรับพวงมาลัยกลับทิศสวนทางที่มา
พร้อมเร่งเครื่องหอบพาทุกชีวิตมุ่งตรงสู่เมืองศิวิไลซ์ที่เต็มไปด้วยสุข - ทุกข์กันอีกครั้ง

“**เสียงในใจ**” ตลอดการเดินทางที่มีแต่ความ “**สุขสงบ**”

เริ่มถูกเสียงอ้ออึ้งเร่งรีบปัดแทรกเข้ามาแทนที่

เสียงแตรรถตะเบ็งก้งวานดังเข้าทำลายโสตประสาทตามท้องถนน
กับแสงไฟสีแดงชาดของท้ายรถที่ดูระเกะระกะตาเมื่อเฉียดก้าวเข้าสู่เมืองใหญ่กลางกรุงเหล่านี้
ไม่อาจทำให้ทั้ง 48 ชีวิตเกิดทุกข์ขึ้นในจิตใจได้อีก

เพราะดูเหมือนว่า “**ความสุข**” ที่เกิดในใจจากธรรมะของใครหลายคน
ดูจะ “**แข็งแกร่ง**” ไม่แกว่งไปแกว่งมา ดังเกราะป้องกันชีวิตที่เข้าใจโลกใน “**เหตุแห่งทุกข์**” ได้มากยิ่งขึ้น
ยกเว้นเสียงอันแผ่วเบาของวิทยุหน้ารถที่ลอยแอบส่งสารมาให้พวกเราได้ยิน
ในประเด็นเรื่อง “**โลกแตก**”

เสียงกระซิบกระซาบเริ่มมีความถี่หนาหูขึ้น เปลี่ยนจากรำพึงกลายเป็นคำถาม
จากคำถามกลายเป็นคำตอบ และจากคำตอบส่งเป็นเสียงอ้ออึ้งไร้ทิศไร้ทางแบบวิตกจริต
จนผมแอบฉุกคิดขึ้นในใจอีกครั้งว่า...

“**ได้เวลาทุกข์มาเตะหลังพวกเขาอีกแล้วสิ**” เอ้อ !!!

สวัสดีปีใหม่ 2556
ครับ :)